

DİN TAHRİPÇİLERİNİ TANIMAK

Hüseyin ARI

DİB Din İşleri Yüksek Kurulu Uzmanı

Hz. Peygamber (s.a.s.), İslam dinini tebliğ ettiği süreçte üç tür insan tipiyle karşılaşmıştır: Bunlardan birincisi, onun getirdiği vahye gönülden inanan ve samimi bir şekilde onun çizdiği yolda yürümeye çalışan müminler, ikincisi vahyi inkâr ederek ona açıktan cephe alan ve düşmanca tavır sergileyen kâfirler ve üçüncüsü de vahyi gerçekte kabul etmediği hâlde zahirde kabul eden ve İslam toplumunu içeriden yıkmaya amacı güden münafıklardır. Hz. Peygamber (s.a.s.) bu üç insan tipiyle farklı ilişki biçimleri geliştirmiştir. O, yirmi üç yıllık tebliğ hayatı boyunca Müslümanları yanına alarak onları eğitmeye ve örnek insanlar olarak yetiştirmeye çalışmış; kâfirlerle mücadele ederek onları hak yola getirmeye gayret etmiş, münafıkları ise isim isim deşifre etmemiş ancak vahiy sayesinde öğrendiği karakteristik özelliklerini ashabına anlatarak onlara karşı İslam toplumlarının uyanık olmalarını istemiştir.

Asrısaadetten günümüze kadar var olan ve olmaya devam edecek olan bu üç tipolojiden münafık tipinin teşhis edilmesi, İslam toplumlarının selameti açısından elzemdir. Bunun için Kur'an-ı Kerim'in münafıklarla ilgili ayetlerine ve siyer kaynaklarında Hz. Peygamber'in (s.a.s.) onlarla mücadelesine bakmak yeterlidir. Söz konusu ayetlere ve asrısaadette yaşanan olaylara topluca bakıldığında münafıkların temel amacının, vahyi küçümsemek, Hz. Peygamber'in otoritesini sarsmak, Müslümanları birbirine düşürmek, düşmanla işbirliği yaparak Müslümanların mağlup olmasına çalışmak, Hz. Peygamber'in şahsı ve ailesiyle ilgili iftiralar atmak ve daha türlü desiselere başvurmak suretiyle İslam toplumunu içerden çökertmek olduğu net bir şekilde görülecektir.

İslam tarihinin şahit olduğu nifak hareketlerinde din, daima bir istismar aracı olmuş ve münafıklar kendi şahsi ve kirli emellerini gerçekleştirmek adına dini tahrif ve tahripten geri durmamışlardır. Dolayısıyla her nifak hareketinin, aynı zamanda "dini metinleri tahrif" ve "İslam toplumlarını içeriden tahrif" hareketi olduğunu söyleyebiliriz.

İslam tarihi bize göstermiştir ki Müslümanların zaafa düşmesi ve sahip oldukları devletlerin yıkılması, haricî düşmanlar sebebiyle olmamış, Müslümanları birbirine düşürerek fitne ortamı oluşturan dâhilî düşmanların hile ve desiseleriyle olmuştur. Bu nedenle İslam ümmetinin bekası ve selameti için bize düşen; tarihi olaylardan ders çıkararak haricî düşmanlarla nasıl mücadele ediliyorsa bizden görünüp haricî düşmanların güdümünde hareket ederek İslam'ı içerden yıkmaya çalışan din tahripçileriyle mücadele etmektir. Fakat münafıkların ikiyüzlü karakteri, ilkesiz duruşları, sinsî ve göstermelik tavırları onlarla mücadeleyi zorlaştırmaktadır. Dolayısıyla bu mücadeleyi sağlıklı bir şekilde yürütebilmek için nifak hareketlerinin temel karakteristik özelliklerini çok net bir şekilde tespit ve tahlil etmemiz gerekmektedir. Aksi takdirde bu sinsî düşmanla mücadelede başarılı olunması mümkün değildir.

Din tahripçilerinin karakteristik özelliklerini şöyle sıralamak mümkündür:

Amaçları Allah'ın rızasını kazanmak değildir

Malumdur ki bir Müslüman için en yüce gaye, Allah'ın rızasına nail olmaktır. Allah Teâlâ, Kur'an-ı Kerim'de bu gerçeğe şöyle işaret etmiştir: "Allah, mümin erkeklerle ve mümin kadınlara içinde ebedî olarak kalmak üzere altından ırmaklar akan cennetler ve Adn cennetlerinde çok güzel köşkler vaat etti. Allah'ın rızası ise hepsinden büyüktür, işte bu büyük başarıdır." (Tevbe, 9/72.) Ancak dini tahrip davasını güden kişiler için böyle bir maksat yoktur. Onların bütün gaye ve maksatları, İslam birliğini bozmak, Müslümanların gücünü kırmak ve böylece kendilerine bu görevi tevdi eden İslam düşmanlarına şirin görünmektir.

Dünyevi kazanımları önemserler ve Allah yolunda risk almazlar

Uhrevi kaygıları olmayan din tahripçileri, siyasi iktidarı ele geçirme, toplumu yönlendirme, insan kaynağı oluşturma ve ekonomik güç devşirme gibi dünyevi kazanımları önemserler ve gayretleri tamamen bunlaradır. Bu kazanımları elde etmek için meşru yahut gayrimeşru her türlü yol ve yöneme başvurmaktan geri durmazlar. Tarihte olduğu gibi günümüzde de İslam'ı insanlara tanıtmaya ve Müslümanları irşat söylemiyle yola çıkaran din tahripçilerinin asıl amacının siyaset ve ticaret olduğu acı tecrübelerle müşahade edilmiştir.

Din tahripçileri Allah'ın kesin emirleri ve yasakları konusunda taviz vermekten geri durmazlar ve bedel ödemeyi göze almazlar. İslam dininin yücelmesi için dünyalıklarından ve konforlarından vazgeçmezler ve türlü bahaneler uydurarak zorluk zamanlarında Müslümanlarla beraber hareket etmezler. Aslında bu tutum bizlere yabancı değildir. Zira Medine'deki münafıklar da aynı hareket tarzını benimsemişlerdir. Allah Teâlâ onların bu menfaatperest tutumunu şöyle haber vermektedir: "Şüphesiz, aranızda öyle kimseler vardır ki (onların her biri savaşa gitme konusunda) hakikaten pek ağır davranır. Eğer başınıza bir musibet gelirse 'Allah bana lütfetti de onlarla beraber bulunmadım.' der. Eğer Allah'tan size lütuf (zafer) erişirse bu sefer de sizinle kendisi arasında hiç tanışıklık yokmuş gibi şöyle der: 'Keşke ben de onlarla beraber olsaydım da büyük bir başarıya (ganimete) ulaşsaydım.'" (Nisa, 4/72-73.)

Camiye alternatif çekim merkezleri oluştururlar

Camiler, Müslümanların ibadet için bir araya geldiği, sevinç ve acılarını paylaştığı, ümmetin birlik ve beraberliğinin tezahür ettiği mekânlardır. İslam tarihi boyunca çok önemli fonksiyonlar icra eden camiler, Müslümanların kardeşçe aynı kibleye yönelerek ibadet etmesini sağlayan vahdet merkezleri olmuştur. Farklı mezheplere, meşreplere mensup Müslümanlar camide omuz omuza vererek aynı Allah'a yönelmiştir. Bundan dolayı dini istismar eden örgütlerin ilk yaptığı şey, eline geçirmek istediği kişiyi çeşitli bahaneler üretmek camiden uzaklaştırmak olmuştur. Camiden koparılarak İslam'ın ana yolundan uzaklaşan bir Müslüman, camiye alternatif mekânlarda dini tahrip etmeye çalışan din istismarcılarının kucağına düşebilir ve "İslam'a hizmet ediyorum." zannıyla İslam düşmanlarının bir piyonu hâline gelebilir.

Hz. Peygamber döneminde yaşanan mescid-i dirâr olayı bu konuda bizim için bir ibret vesikası niteliğindedir. Medine'de Hz. Peygamber'e (s.a.s.) haset eden Ebu Amir isimli bir papaz, Müslümanların müşriklere galip gelmesi üzerine Şam'a kaçmış ve oradan Medine'deki münafıklara haber göndererek Bizans Kralı'ndan yardım sözü aldığını, Kuba Mescidi'nin yanına mescit hüviyetinde bir yer yapmalarını emretmiştir. Bu sözde mescitte, Ebu Amir'den alınan talimatlar hayata geçirilecek ve Müslümanlar arasında fitne-fesat çıkarmak suretiyle İslam ümmeti içeriden parçalanacaktı. Süreç, onların planlarına göre gelişmiş olsaydı, Medine'de bir iç isyan çıkarılacak ve Medine'nin idaresi münafıkların eline geçecekti. Fakat planları kursaklarında kaldı ve Allah onların bu hain planlarını şu ayeti inzal ederek deşifre etti: "Bir de zararlı faaliyetlerde bulunmak, küfre yardım etmek, müminler arasına ayrılık sokmak için ve öteden beri Allah ve Resulüne karşı savaşanlara üs olsun diye bir mescit yapanlar vardır. Bunlar, 'Bizim iyilikten başka hiçbir kastımız yok.' diye de mutlaka yemin ederler. Ama Allah şahitlik eder ki bunlar mutlaka yalancıdır." (Tevbe, 9/107.)

Ayet ve hadisleri kendi batıl anlayışları doğrultusunda istismar ederler

Din tahripçileri için ayet ve hadisler, İslami ilimlerin usulü çerçevesinde anlaşılması ve yorumlanması gereken dinî metinler değil, kendi heva ve heveslerine göre tevil hatta tahrif edilmesi gereken manivelalardır. Din tahripçileri farklı amaçlarla ayet ve hadisleri istismar etmişlerdir. Bunlardan birincisi; dini istismar eden yapının veya bu yapının başında bulunan kişinin Allah tarafından desteklendiği iddiasını ispat için ayetlerin istismar edilmesidir. Din tahripçileri, bazı ayetlerin ya doğrudan ya da dolaylı olarak kendilerine veya başında buldukları yapıya işaret ettiğini veya onları müjdelediğini iddia edebilmektedirler. Hâlbuki Kur'an-ı Kerim'den herhangi bir ayetin, doğrudan bir gruptan veya bizzat bir şahıstan bahsettiğini ancak Allah Resulü'nün beyanı ile bilebiliriz. Bunun imkânı ise Allah Resulü'nün vefatıyla birlikte ortadan kalkmıştır. Şu hâlde ayetlerdeki ifadelerin, kesin bir üslupla sadece bir şahsı veya bir grubu tanımladığını, övdüğünü iddia etmek Kur'an-ı Kerim'in evrensel mesajını tahrif etmektir.

Dinî metinlerin diğerk bir istismar şekli de dini istismar eden çevrelerin kendi icraatlarını meşrulaştırmak ve fikirlerini hâkim kılmak amacıyla ayetleri keyfî olarak yorumlamaları, bazı sahih hadisleri görmezden gelirken bazı zayıf ve mevzu hadislere tutunmalarındır. Burada ayetler ve hadisler, din istismarı yapan şahıs ve gruplar için sadece birer araçtır. Dünyevi birtakım maslahatlar hakkında ayet ve hadisleri istismar edenler için Allah Resulü şöyle buyurmuştur: “Dini dünyaya alet eden insan ne kötüdür! Arzu ve isteklerinin kendisini saptırdığı insan ne kötüdür!” (Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 17.)

Hakikatin kendi tekellerinde olduğunu iddia ederler

Dini tahrip eden yapıların önemli bir özelliğı de kendi dinî anlayışlarını mutlak hakikat kabul ederek diğerk anlayışları hatalı ve batıl kabul etmeleridir. Bu anlayış, aslında müntesiplerine “Bize tabi olanlar, hakikate tabi olur ve ebedi kurtuluşa erer. Bize tabi olmayanlar ise batıl yoldadır ve ebedi kurtuluşu garanti değildir.” düşüncesini empoze etmek içindir. Bu düşünceye inanan kişiler de -maalesef- bu yapıların mahkûmu olmaktadır. Hâlbuki dinimiz böyle bir hakikat tekerciliğini asla kabul etmemektedir. İman esaslarına gönülden inanmış ve gücü yettiğince Allah'ın emirlerine uyan ve yasaklarından kaçınan her Müslüman, ebedi kurtuluşa erecektir.

Son söz olarak şunu ifade edelim ki din tahripçilerinin karakteristik özelliklerini çoğaltmak mümkündür. Müslümanlar olarak yaşadığımız çağın belki de en büyük imtihanı, dini ihya davasıyla ortaya çıkan din tahripçilerinin suret-i haktan görünen batıl fikirleridir. Coğrafyamızda Müslümanların bugün yaşadığı büyük sıkıntılar ve açmazlar, FETÖ ve DEAŞ gibi örgütlerin ürettiğı ve servis ettiğı bu batıl düşüncelerin ürünleridir. Bu sıkıntıları aşabilmemizin yegâne yolu, mücadele ettiğimiz olguyu iyi tahlil edebilmekten ve İslam'ın asli kaynaklarından doğru bir yöntemle elde edilen sahih dinî bilgiyle bilinçlenmekten geçmektedir.